

РЕШЕНИЕ

№ 13609

гр. София, 07.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10213** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е п реда на чл.145 и сл. от АПК вр. чл.401 ал.1 ЗСВ.

Образувано е по жалба на „Съюз на независимите автотехнически експерти в България“/СНАТЕБ/, чрез адв. М., против Решение № 1 от 05.09.2025г. на Комисията по чл.401 от ЗСВ за съдебен район на Окръжен съд – Сливен и Административен съд – Сливен с което е оставено без уважение искането,обективизирано в подаден от жалбоподателя сигнал рег. № 2501 от 07.03.2025г. по деловодния опис на Апелативен съд – Б..

Иска се отмяна на оспореното решение като незаконосъобразно,неправилно и необосновано.И в частност:

Комисията не е взела предвид,че действията на инж.У. нарушават етичните и морлани правила – подадената протестна нота на Министъра на правосъдието,наименована от името на всички експерти от цялата страна и на колеги от съюза.Неправилно комисията е приела,че в нея ся изразени позиции и мнения по въпроси засягащи подобряване дейността на вещите ица,наместно отправените с нея опити за интерпретация и външуние на клеветническаи петняща гилдията информация,което представлява нарушение на етичните правила. Твърди се,че по-голямата част от членовете а СНАТЕБ се разграничават от поведението на инж.У. и това му е било дори заявено от част от колегите,които той е уговарял да я подпишат.След като са отказали,той я е разпространил като анонимна. Оспорва се и извода,че след като документът е съставен като отворен за корекции в Word формат не може да се приеме,че негов автор е само г-н У.,тъй като самият той не крие,че е автор на протестната нота, а останалите членове на сдружението са се противопоставили.Именно защото тя е разпорастранена въреки тяхното несъгласие е налице накръняване престижът както на отделните,несъгласни с това,членове,така и на професионалната

общност като цяло.Целта на тази нота е да създаде разцепление и да се формира друг съюз,който инж.У. най-вароятно иска да оглави.Уговаряно е присъствие на членове на събрание в Д. на 22.05.2025г. с цел създаване на съдружение,което е нежелено от всички и поради което и не събранието не се е провело. Същевременно и на проведеното събрание на СНАТЕБ е прието с пълно единодушие решение,че има категорично нарушение на етичните норми от инж.У..

Направилно Комисията е приела,че нотата не е персонално адресирана и не накърнява честта и доброто име на конкретно посочено лице. Напротив, жалбоподателят твърди,че в нея се съдържат обидни квалификации към председателя на съдружението, а именно „недопустимо е важни решения за бъдещето да нашата професия да се вземат под диктовка на едно лице,подчинени на неговите лични амбиции и интерес“.Същевременно това,че само председателя е бил показан на кръгла маса в правната комисия в НС лично от г-жа А. А. не е повод за обиди към чл.нетто с обвинения за „лични амбиции и интерес“.. Т.е. въпреки,че председателя не е конкретизиран поименно, то косвено е ясно,че твърденията се отнасят именно за него.

Необоснован е извода,че поведението на инж.У. не уронва престижа на професионалната общност. Отново се посочва,чрез референция към проведено общо събрание на СНАТЕБ,че всички членове са възлоили на председателя да предприеме всички необходимчи действия за заличаването му от списъка с вещи лица.Това решение ясно отразява рабирането на професионалната общност за накърненият престиж и добро име. Представянето на нота от името на всички членове и без съгласието им въвежда в заблуждение външните адресати на съобщението,редставлява присвояване на коективна позиция и накърнява доброто име а и институционалната тежес на председателя.

Неправилно е прието и,че липсват данни протестната нота да е разпространявана извън кръга вещи лица.От съдържанието на нотата е видно,че тя е адресирана до Министъра,а комисията като решаващ орган е разполага с правомощие да извърши пълна проверка дали тя действително е дотигнала до него. Налице е допуснато процесулно нарушение при постановяване решението лишавачо изводите от ебиктивност и пълнота.

Комисията не е счела за необходимо и да установи дали членовете на СНАТЕБ действително се чувстват засегнати от съдържанието на протестната нота,респ. следвало е да се призоват и изслуштт и самите членове ии поне някои от тях.

Оспорва се и извода,че не може да се направи еднозначен извод,че със статиите и публикациите,които У. публикува в личния си профил във Ф. то е изразил и възприел като своя положителна позиция,съдържащите се в нея мнения. В тази връзка жалбоподателят твърди,че самото действие по споделяне в социалните мрежи предполага съгласие или най-малкото подкрепа на изразеното в публикацията и обатното схващане е лишено от житейска и професионална логика. Органът е следвало да оцени действията на г-н У. в контекста на обичайната практика и знанието,което социалните платформи придават на акта на споделяне дали използваните символи и изрази в споделената публикация носят послание за одобрение.

Ответната страна - Комисия по чл.401 от ЗСВ за съдебен район на Окръжен съд – Сливен и Административен съд – Сливен не изразява становище по постъпилата жалба.

Заинтересованата страна – инж.христо У. изразява становище за неоснователност на жалбата и твърди,че административия акт е посатновен от компетентен орган, в съответната форма и при съответствие с процесуалните правила и материалния закон. Същотока твърди,че подаването на въпросната жалба е форма на натиск,завоалиран през съда,спекулативна злоупотреба с правона жалба и уронване на престижа на доц.Х. У..

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна/с отстранена нередовност с молба от 24.10.2025г./, като подадена при спазване изискванията за форма

съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срок, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. Със сигнал вх. № 2501/07.03.2025г. по деловодния опис на Апелативен съд Б., Комисията е сезирана да прецени дали са основанията по чл.15 и чл.16 от Наредба № Н-1/14.02.2023г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица за отписване от списъците на вещите лица и специалисти на инж.У. поради нарушаване на етичните и морални правила и спазване професионалната етика.

След разглеждане на сигнала и с решение по протокол от 02.04.2025г. Комисията по чл.401 ал.1 ЗСВ оставя без разглеждане същият, приемайки го за недопустим.

Посоченото решение е обжалвано, като с определение по адм.д. № 5785 по описа на АССГ за 2025г. същото е отменено и преписката е върната за произнасяне по същество. С посоченото определение на АССГ е посочено, че искането е допустимо и е отправено от лице, оправомощено да иска отписване на нещо лице от списъка на вещи лица от комисията.

Като следствие е образувано и проведено производството, приключило с понастоящем оспорваното решение.

С посоченото решение, ответника е квалифицирал производството е по реда на глава „Пета“ раздел първи от АПК вр. Наредба № Н-1/14.02.2023г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица и чл.401 от ЗСВ. Същото е образувано по сезиране със сигнал-искане от СНАТЕБ от 07.03.2025г. за отписване на инж.У. от списъка с вещи лица на основанията по чл.15 и чл.16 от Наредбата, поради нарушаване на етичните правила и неспазване професионалната етика.

В рамките на производството и съобразно чл.16 ал.3 от Наредбата са изискани обяснения от вл. У., взети предвид при постановяване оспорваното решение.

С оспорваното решение Комисията е съобщила и посочила:

Не се установява протестната нота до Г.Г. министър на правосъдието да носи подпис – нито саморъчен, нито КЕП. Не се установява и документа да е подаден или достигнал до министъра или други институции.

Към сигнала е приложен още документ „Писмо до членовете на СНАТЕБ от проф.д.р. инж.С.К.“ чието съдържание изразява несъгласие със становищата и възраженията в протестната нота, като по отношение на този документ и макар и да липсва подпис е прието, че е подаден като приложение от адв.М. – представител на сигналоподателя.

Отчетен е още и приложен препис от констативен протокол № 265 том 1, акт № 10 на нотариус Х. с район на десйтвие РС Сливен, удостоверяващ, че към 07.02.2025г., 13:40ч. в личният профил на инж.У. във Ф. той е пресподелил съдържанието на пост на БОЕЦ, който завършва със снимка на Б. С. и текст „А., аферим“.

Отчетен е още и приложен препис-извлечение от проведено на 22.02.2025г. от 14:00 в [населено място] ОС на членовете на СНАТЕБ на което от 117 членове са присъствали 57. Сред обсъжданията на ОС е била и посочената протестна нота, като в хода на обсъжданията е възприет първоначално като анонимно писмо от името на всички експерти, но в хода на дискусиата член на СНАТЕБ инж.П. е пояснил, че писмото му е било изпратено чрез Вайбър препратено на инж.Е.- последното е разпорстранено от нея, като е качено във вайбър групата на СНАТЕБ за съгласуване на съдържание, осниране мнения и евентуално подписване.

Прието е, че от обясненията на У. не се оспорва, а и от приложени извадки от и-мейл кореспонденция е видно, че документът действително е бил предложен на различни експерти за обсъждане. Изразени са коментари, принципно съгласие и предложени корекции и редакции от името на проф.С., инж.И. – член на СНАТЕБ, инж.И. – участвал в ОС на сдружението на

02.02.2025г.,гл.ас.Н..

На тази база е установено,че не са налице посочените в сигнала основания по чл.15 и чл.16 от Наредбата. Така в мотивите на акта е посочено,че:

Нотата не е персонално адресирана и не накърнява честта и доброто име на конкретно посочено лице. Не съдържа обидни думи и квалификации и съдържанието и не е неблагоприятно и неморално в най-общ смисъл. Създадена е /нотата/ в хода и контекста на широк публичен дебат за промяна в нормативната уредба за подобряване условията на работа на автотехническите експерти. Липсват изрази и мнения водещи до противопоставяне и уронване нечий авторитет. Изразени са позиции по въпроси касаещи подобрене работата на експертите,в който смисъл както инициаторите,така и всеки друг участник е упражнил правото си на свободно изразяване по чл.39 от КРБ и чл.10 пар.1 ЕКПЧОС. Документа е съставен като отворен за корекции и е споделян като електронен документ вкл. от членове на вайбър групата на СНАТЕБ,поради което и не може да се приеме,че негов единствен автор е само в.л. У..

Поради това не са установени нарушения на етичните правила за поведение на вещото лице съгласно глава Пета от Наредбата.Липсва разпространяване информация за обстоятелства,факти и документи станали известни на експерта в хода на изготвянето на съдебни експертизи,да е нарушена тайна свързана с дейността му като вещо лице,недобросъвестно извършване на експертизи от него или несъобразяване с поставените му задачи,няма данни да е приемал подаръци,услуги и да се е ангажирал по други дела за предоставяне услуги,консултации на страни или техни представители.

Успоредно с това е прието,че не е налице поведение уронващо престижа на членове на общността на автотехническите експерти или други,работещ като вещи лица.

Същевременно,Комисията е посочила,че описаното в сигнала поведение не може да се квалифицира и като нарушение на етичните норми по чл.2 и чл.33 – чл.37 Наредбата. Фактическите състави на нормите изискват определен резултат – накърняване престижа на един или повече членове на професионалната общност или съсловието като цяло. Установено е,че няма данни нотата да е разпространявана извън кръга на автотехническите експерти.Тя е изпращана за мнения,съгласуване,коекции и редакции и сондиране на становище изключително и само сред лица,работещи като автотехнически експерти. Липсват данни като резултат от съставяне на документа да е изразено отрицателно мнение или становище на лица извън тази общност за дейността или личността на който и да е експерт.

Относно споделяната статия с автор БОЕЦ е прието,че представлява лична интерпретация на лице с неустановена самоличност,различна от тази на в.л.У.. Чрез споделянето и в личният му профил всеки запозал се със съдържанието и има право на лична преценка съобразно собствените му позиции и убеждения.В т.ч. и във връзка с израза „А.,аферим“ предтавляващ транскрипция на кирилица на одобрителен израз от турски,което не позволява еднозначно да се приеме,че Х. У. е изразил съгласие с позициите в нея.

В заключение,Комисията е посочила,че не споделя доводите,че както протестната нота,така и публикацията в профила във Ф. на инжУзунов са получили негативен отзвук в обществото или,че са рефлектирали отрицателно върху престижа на автотехническите експерти.В този смисъл той не е нарушил морала и етичните правила,както и изискванията на професионалната етика.

На тази база съдът счита за необходимо да отбележи:

С определение № 7 от 7 октомври 2025г., по конст.д. № 11/2025г. Конституционния съд е посочил,че:

„Оспорваната разпоредба на чл. 396, ал. 1, изречение първо ЗСВ урежда една правна възможност (назначаване на вещо лице от съответния списък на специалисти, утвърдени за вещи лица), но

сама по себе си тя не изчерпва кръга на лицата, които могат да бъдат назначени за вещи лица, защото по силата на чл. 396, ал. 2 ЗСВ съдът може при необходимост да назначи за вещо лице и специалист, който не е включен в съответния списък. Списъкът по чл. 396, ал. 1 ЗСВ не е предназначен да ограничи преценката на възлагащия експертизата орган при определянето на вещото лице, а да го улесни, без да изключва възможността при необходимост да бъде назначено вещо лице извън съответния списък“.

Посоченото определение ясно подчертава незадължителният за съда характер на списъка с вещи лица, т.е. утвърждаването на персоналното му съдържание / в т.ч. и на промените в него/ като акт с подпомагащ съдопроизводството характер. Доколкото от този акт произтичат права, т.е. съответният специалист е включен или е отписан като част от списъка с вещи лица, респ. същия се индикира на всеки потенциално нуждаещ се от специални знания съд, респ. възниква възможност за потенциално назначаване и ангажиране на експерта, то решението за вписване, изменение или отписване на експерт от списъка с вещи лица несъмнено поражда права или задължения, респ. засяга законни права и интереси на определен кръг лица и за тях той представлява обжалваем административен акт. От кого обаче/респ. кои са тези лица/ е въпрос на който съдът ще разгледа по-детайлно с указания, по-нататък в решението си.

Процедурата по включване, респ. изменение на списъка или отписване на експерти от него намира своята първична регламентация в чл.399 и сл. от ЗСВ и Наредба № Н-1 от 14.02.2023 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица.

По силата на чл.399 ал.1 и ал.2 ЗСВ предложения за включване на специалисти в списъците на вещи лица и преводачи правят министерства, ведомства, учреждения, общини, съсловни и други организации и научни институти, както и лично самите специалисти.

Съгласно чл.401 ал.1 ЗСВ списъците по чл. 398, ал. 1 се утвърждават от комисия в състав: председателят на апелативния съд или определен от него съдия, апелативният прокурор или определен от него прокурор, председателят на окръжния съд, окръжният прокурор и председателят на административния съд.

Уредена е и процедура по изменение на списъка, като законът предвижда възможността предложения за изменение и допълнение на утвърдените списъци на вещи лица се правят два пъти годишно – до края на март и до края на септември на съответната календарна година./арг. чл. 402 от ЗСВ/.

Първичната законова уредба не регламентира, като отделно, самостоятелно производство изключването на вещи лица, но са налице основания същото да се схваща като част от производството по изменение на вече съществуващият и одобрен списък при последващата му актуализация доколкото отписването на едно лице представлява изменение /подлежащо на утвърждаване и като следствие – обнародване/. Т.е. частичният отговор, който се налага дотук е, че производство неправилно е квалифицирано като такова по чл.401 ЗСВ, наместо като производство по чл.402 от с.з.

Също така, нормата не регламентира изрично активно легитимираните да искат изменение на списъка, лица, но по арг. от чл.399 ал.1 и ал.2 ЗСВ следва да се приеме, че това са лицата, активно легитимирани да искат вписване в списъка, т.е. да предизвикват промени в него - министерства, ведомства, учреждения, общини, съсловни и други организации и научни институти.

Това съображение е валидно обаче само в хипотезата в която се приеме, че е налице едно класическо административно производство, без дисциплинарно-санкционен характер, тъй като в дисциплинарните производства предложението за налагане на санкция надгражда същността на калсическото сезиращо искане с проявление на обвинителен уклон, което от своя страна предполага обвинителна роля можеща да бъде заета само от изрично активно легитимирано лице,

т.е. лице с качествено различни характеристики. И в подобно производство сезираният орган придобива качеството административно-наказващ. В т.ч. не без значение за законосъобразната реализацията на производството е и възможността за ангажиране на отговорност при конкретно субективно отношение при извършване деянието, претендирано за нарушение.

Извън отворената скоба, и в унисон с изложеното е и уредбата обективирана в подзаконовият нормативен акт по приложение на закона - цитираната наредба, издадена в съответствие с делегацията по чл.403 от ЗСВ.

В разпоредбите на чл.15 и чл.16 от Наредбата са регламентирани хипотезите на отписване на вещо лице от списъка.

Съгласно чл.15 ал.1 от Наредбата предложения за отписване на специалисти от списъците на вещите лица могат да правят лицата по чл. 9, ал. 1 и административните ръководители на съответните органи на съдебната власт. Лицата по чл.9 ал.1 от Наредбата са ръководителите на държавни органи и на техни структури, на органи на местно самоуправление, на научни институти, на съсловни и други организации.

Дотук изложеното,макар с известна условност поради напълната и крайно лаконична законодателна уредба, позволява да се приеме,че както искането за включване на специалист в списъка,така и искането на изменение на списъка,респ. искането за актуализация на списъка представляват сезиращи искания.

Специфичният харктер на акта за утвърждаване,респ. изменение на списъка, позволяват да се заключи,че производството не е класическо производство по предложения по чл.117 и чл.118 АПК,в която хипотеза решението на органа не подлежи на обжалване, а представлява специфично производство до постановяване на засягащ права и интереси акт – изразяващи се във възникване или отричане на възможността дадено лице да бъде незадължително, но препоръчително и с висока степен на вероятност назначено като експерт по съдебни дела. Този извод има нужда от необходимата обосновка:

Списъка с вещи лица има незадължителен харектер – арг. чл.396 ал.2 ЗСВ.

Същевременно обаче е налице нормативно създадена презумпция за надеждност на експертите,включени в този списък - както чрез цялостната процедура по включването им в списъка в която участие взимат редица лица/държавни органи,органи на съдебната власт,представители на обществеността, така и чрез предвидената като отклонение от принципа възможност за назначаване на други,невключени лица /арг. чл.396 ал.1 въвежда принциното положение и чл.396 ал.2 ЗСВ предвижда допустимо отклонение под условието „при необходимост“.

В този смисъл съдът приема,че актът по утвърждаване и/или изменение на списъка с вещи лица несъмнено е правозасягащ акт. Нещо повече – за разлика от уредбата на производството по предложения по АПК, секторния ЗСВ и Наредбата по приложението на тази му част, съдържат ясна и детайлна регламентация на производството по внасяне,разглеждане и произнасяне по сезиращото искане-активно легитимирани лица/т.е. страни/,срокове, условия за произнасяне,компетентен орган,ред и начин на произнасяне и процедура по обнародване на окончателния акт /арг.16 ал.5 Наредбата и чл.401 ал.4 и чл. 402 ал.3 ЗСВ/.

Като продължение - чрез придаването на активна легитимация на изключително широк кръг правни субекти, законодателят и Министъра на правосъдието са създали възможност за участие на обществеността в процеса по подбор на експерти,която възможност не следва да бъде отричана именно предвид спецификата на характера на постановеният акт и правните му последици.

Обществеността/в споменатите и форми на самоорганизация по ЗСВ и Наредбата/ разполага с

възможност както да претендира квалификация на даден експерт, така и да претендира непригодността му, т.е. да оборва презумпцията за недажност с която този експерт се ползва присъствайки в списъка с вещи лица. А законодателят е регламентирал условията при които може да бъде установено несъответствие на даден експерт с изискванията за включване в списъка/чл.16 Наредбата/.

Изхождайки от актуалната нормативна база съдът приема, че процесният жалбоподател, в качеството си на специализирана съсловна организация несъмнено разполага с правен интерес да прави предложения за включване, а и да прави предложения за изменение, респ. за отписване на експерт от списъка с вещи лица.

Още повече, с ТР № 4 от 12.02.2010г. по т.д. № 4/2009 на ОССПВК на ВАС е прието, че:

„Сдруженията на юридически или физически лица, които са организационно обособени въз основа на закон, имат качеството на "организация" по смисъла на Административнопроцесуалния кодекс съгласно даденото определение от допълнителната разпоредба на § 1, т. 2. Като организации в хипотезата на чл. 186 от Административнопроцесуалния кодекс, които са създадени по закон и устав да представляват и защитават общите интереси на своите членове, съсловните (браншовите) организации и другите сдружения с нестопанска цел имат право да участват в административното производство за издаване на подзаконовия нормативен акт. Те могат да оспорват издадения подзаконов нормативен акт в случаите, когато с него се засягат или могат да бъдат засегнати общи права, свободи или законни интереси или се пораждат задължения за членуващите в сдружението лица. Правният интерес на съсловните (браншовите) организации и другите юридически лица с нестопанска цел е обусловен от засягането на техни лични права или законни интереси, непосредствено породени от предмета на дейност и целите на учредяването им“.

Тук обаче следва ясно да се установи доколко предложението за отписване на експерт от списъка с вещи лица има правнообвързващ характер. Има ли същото характер единствено на сигнал, при който Комисията може да разполага с пълна дискреция да провери сигнала и на собствено основание вече да приложи последиците на приложимата норма. Или същото има правнообвързващ характер придаващо на вносителя на сигнала качеството на страна в административното производство.

Същото обаче следва да бъде ясно разграничено с оглед активната легитимация на СНАТЕБ.

На тази база съдът извежда първият решаващ за изхода от настоящият спор извод:

Видно от данните по преписката сигнала е подаден от адв.М., упълномощен от С. К. – лично, но не и в качеството му на представляващ СНАТЕБ/виж пълномощното л.52 от делото/. В този смисъл напълно неясно е защо Комисията приема, че е сезирана от сдружението. И напълно неизяснен е останал въпросът притежава ли председателя на сдружението активна легитимация да иска, в лично качество, изключване на експерт от списъка вещи лица. Видно от изложената нормативна уредба и дори да се приеме, че в рамките на производството като настоящото право да искат изменение на списъка чрез отписване имат министерства, ведомства, учреждения, общини, съсловни и други организации и научни институти, както и лично самите специалисти/виж по-горе цитираната уредба/, то такова право не е предоставено на физическите лица.

Сезиращото искане е подадено от адвокат, упълномощен ясно и изрично от физическо лице. Нито един елемент от пълномощното не позволява да се приеме, че едностранната упълномощителна сделка съдържа волеизявление на председател на СНАТЕБ. Нещо повече в т.2 на пълномощното се говори за „процесуалното ми представителство“. Пълномощното е подписано лично от С. К.. При липса на каквато и да била друга индикация, то и при най-разширителното тълкуване не може да се приеме, че сигнала е подаден от СНАТЕБ, независимо, че упълномощеният адвокат е

озаглавил същият по този начин. В този смисъл Комисията е следвало ясно да укаже на подателят на сигнала да конкретизира и установи от чие име действа, респ. да представи валидно пълномощно, да изиска потвърждения на действията по подаване сигнал от председателя на СНАТЕБ, действащ и волеизявяващ в това му качество, а не като физическо лице и едва тогава да приеме, че е налице надлежно сезиране. Видно то цитираната уредба и ако се приеме, че сигнала изхожда лично от С. К., то същият следва да бъде оставен без разглеждане по арг. от чл.399 ЗСВ и предвид изрично посочените в тази разпоредба активно легитимирани лица. Обратното поставя производството в хипотеза на всяка недопустимост и води до потенциално опорочаване на всички положени усилия при изясняването му по същество.

По силата на чл. 15 АПК страни в административния процес могат да бъдат административният орган, прокурорът и всеки гражданин или организация, чиито права, свободи или законни интереси са или биха били засегнати от административния акт или от съдебното решение или за които те биха породили права или задължения. Секторното законодателство на ЗСВ и Наредбата ясно посочват кои биха могли да бъдат тези страни. Без излишно обременяване на тази част от решението – конституирането на ненадлежна страна, а и образуване на производство по недопустимо искане са пороци водещо до обезсилване на акта, които следва да бъдат отстранени, доколкото неотстраняването им от органа представлява процесуално нарушение обуславящо отмяна на акта и връщане на преписката.

Като следствие опорочено е и волеизявлението в разпоредителната част на акта съдържащо произнасяне по искането подадено от адв.....,упълномощен от СНАТЕБ,представявано от проф.д.т.н.С. К....

На следващо място и като продължение:

При новото разглеждане и във връзка с посоченото основание органа следва да разграничи и определи обхвата на производството доколкото в рамките на класическото производство по подаване на предложение и сигнали, видно от нормата на чл.15 ал.2 АПК не е необходимо обосноваване на правен интерес, но и това производство/по предложения и сигнали/ се развива само и единствено с дискрецията и в пълна оперативна самостоятелност на административния орган. В т.ч. и относно преценката дали да се извършва проверка, разширяване на нейният обхват, самостоятелна установителна дейност и необвързаност от твърденията в сигнала, възможност за установяване на други факти и основания и пр. Не на последно място решенията по тези производства не подлежат на обжалване/арг. чл.118 ал.3 и чл. 124 ал.2/ което не е валидно за актовете в дисциплинарно-наказателните производства.

Така процесното искане за образуване на административно производство е предявено на основание чл.16 ал.5 от Наредбата – за нарушение на етичните правила. Процесната Наредба съдържа основни разпоредби за етичното поведение на експертите/чл.33-37/ но не съдържа отделна регламентация на производство по установяване на нарушението им и потенциалните последици от не/установяване на нарушение. Т. се открива в нормата на чл.16 ал.5 от Наредбата,където нарушението на етичните правила е предвидено като основание за отписване от списъка.

В този смисъл административното производство разкрива и спецификите на производство по установяване на професионално-дисциплинарна отговорност, в рамките на което СНАТЕБ е вносител на искане за реализиране на професионално-дисциплинарна санкция спрямо вещо лице, решението за отписване от списъка – на акт за не/налагане на такава санкция, а комисията по чл.401 ЗСВ – на дисциплинарно-наказващ орган.

Това налага и следващият решаващ извод:

Като не е определила обхвата и естеството на производство приравнявайки наличието на подаден

сигнал с искане за утвърждаване на списък/наместо изменение/ и като не е отчела или отрекла потенциалните административно-дисциплинарни специфики на производството, Комисията е допуснала нарушение на процесуалните правила, водещо по невъзможност понастоящем съдът да проконтролира конкретните аспекти на производството и като следствие – резултата на произнасянето. Фактът, че наредбата ясно установява нарушението на етичните правила като основание за отписване от списъка/арг. чл. 16 т.5 Наредбата/, позволява да се заключи, че законодателят не приравнява двата типа производства и не е напълно индиферентен как се раглеждат и развиват те с оглед резултата и последиците от тях.

Разбира се, следва ясно да се посочи, че това констатирано нарушение е резултат не от дейността на ответника, макар нему да е вменима като резултат от съдебното оспорване. Посоченото нарушение, в светлината на настоящата хипотеза се явява следствие на пълната лаконичност и смущаваща нормативна неяснота при уредбата на производствата. Тази неяснота подпльтена с липсата на съдебна практика, не позволява на компетентният орган да се води от ясни и конкретни ориентири. И което впрочем представлява риск пред системата на установяване и реализиране отговорност или простото изменение на списъците.

В допълнение и за яснота следва да се посочи, че списъците с вещи лица за посоченият съдебен район вече са утвърдени, а списъка е обнародван отдавна в ДВ, бр.7 от 24.01.2025 г. и качен на официалната страница на ОС Сливен /виж <https://sliven-os.justice.bg/upload/118005/%D0%A1%D0%BF%D0%B8%D1%81%D1%8A%D0%BA%20%D0%B2%D0%B5%D1%89%D0%B8%20%D0%BB%D0%B8%D1%86%D0%B0%202025%20%D0%B3..pdf/>.

При утвърден вече списък и в светлината на твърденията в сигнала се налага извода, че единственото възможно производство е това за изменение и допълнение на утвърденият списък на вещи лица по чл. 402 ал.1 ЗСВ. Съгласно нормата на чл.402 ал.2 ЗВ изменения и допълнение на списъка се правят два пъти годишно до край на април и до край на октомври. Самата Наредба в относимата Глава Трета урежда реда и сроковете за предложения за включване и промени на списъците с вещи лица. Като нормата на чл. 14 ал.1 от Наредбата регламентира, че предложения за изменение и допълнение на утвърдените списъци на вещи лица се правят два пъти годишно – до края на март и до края на септември на съответната календарна година. А съгласно ал.3 на посочената разпоредба актуализацията в списъка следва да се извърши до края на април и до края на октомври.

Т.е. веднъж утвърдени, списъците с вещи лица подлежат само на актуализация – две пъти годишно, но реално - един път защото актуализацията през октомври се изпраща за обнародване от министъра до 15 ноември/чл.14 ал.3 от Наредбата/ и респ. тази актуализация действа и за следващата година до изменението през март, следващата година. Единственото изключение от тази постановка е в нормата на чл.14 ал.5 от Наредбата, която хипотеза обаче не е анализирана служебно от ответника, а приложимостта и не е претендирана и от вносителят на сигнала.

Оттам нататък Наредбата регламентира основанията за отписване, като форма на изменение на списъка. И към него са относми и разпоредбите на чл.15 и чл.16 ЗСВ.

В заключение с ТР № 7 от 30.06.2017г. по т.д. № 7/2015 на ОССПВК на ВАС е постановено, че:

„Дисциплинарната власт не е власт за пряко осъществяване на политиката на държавата в съответната област. Тя е власт, която произхожда от съдържанието на правоотношение по престиране на труд. Този характер на дисциплинарната власт предопределя и дискрецията, при която тя се упражнява.

Дисциплинарните нарушения не са *numerus clausus* за разлика от административните. Те са уредени общо, като нарушения на служебната дисциплина и действия, уронващи престижа на

съдебната власт. Законодателят не борави с конкретиката на фактическия състав, което обосновава и дискрецията на органа.

Съдът, от своя страна, разполага с правораздавателна власт, но не и с дисциплинарна власт, поради което не може да осъществява вмешателство в дисциплинарната дейност ... посредством указания по прилагането на материалния и процесуалния закон или чрез произнасяне по същество, след като отмени по жалба на засегнатия магистрат дисциплинарнонаказателния акт“.

В този смисъл настоящият състав след като е констатирал посочените пороци следва да отмени решението и върне преписката на органа за отстраняване констатираните процесуални нарушения и оттам – нататък при съответната преценка - да се произнесе по същество, в която хипотеза и предвид ограниченията ясно изложени в посоченото ТР, съдът не може да замести волеизявлението на органа за не/реализиране на дисциплинарна власт.

Съдът, след установи веднъж лаконичността на нормативната уредба, ще си позволи да добави още, от значение за бъдещото произнасяне е и извършване детайлен анализ на въпросът дали етичните правила по силата на Глава Пета или принципите по чл.2 от наредбата, респ. тяхното нарушаване в съставомерната хипотеза на чл.16 ал.5 от Наредбата, включва уронване престижа или доброто име.

На последно място следва да се посочи, че видно от нормативна уредба разпоредителното волеизявление на органа, при произнасяне по същество, следва да включва и да бъде насочено към не/допускане на изменение или промяна /в хипотезата на чл.402 ал.4 ЗСВ/ на списъка, което изменение или промяна вече имплицитно да отразява не/изключването на съответният експерт. Едно волеизявление насочено към не/изключване от списъка без да е налице волеизявление за изменение на самият списък не би породило търсените правни последици, а ако породите последици те също биха били потенциално придружени от последващ спор. Най-малкото защото впоследствие министъра на правосъдието няма да разполага с подлежащ на обнародване акт за изменение, а самият министър, видно от нормативната уредба не разполага с дискреция да прави самостоятелна промяна или заместващи, в т.ч. и допълващи волеизявления.

При този изход от спора и съгласно нормата на чл.143 ал.1 от АПК жалбоподателят им право на разноски, ако ги е поискал, сторил или му се следват по закон.

Претенцията за разноски е предявена от адв.З. в проведеното последно заседание по делото на 16.03.2026г. с приложен списък. Видно от същият разноски се претендират на основание чл.38 от закона за адватурата и в размер на 400лева.

Безспорно адв.З. е осъществявала процесуално представителство по делото. За това тя е била преупълномощена от адв. М. с пълномощно л.112 по делото. От своя страна адв.М. е бил упълномощен от СНАТЕБ с правото да представлява сдружението в т.ч. и да преупълномощава дуги адвокати /виж пълномощно л.121 от делото/. Налице е и декларация от представляващият СНАТЕБ, че потвърждава всички извършени от адвоката действия, с оглед необходимостта от изясняване процесуалната легитимация по спора и изирчино дадени съдебни указания в тази връзка.

Нито едно от пълномощните обаче не отразява осъществяване на адвокатско представителство в хипотезата на чл.38 ЗАдв. Посочената законова разпоредба съдържа две алинеи/третата урежда субсидиарност/, като първата алинея включва три отделни точки – самостоятелни основания за осъществяване безплатно процесуално представителство.

Т.е. - от една страна претенцията е напълно неконкретизирана и не позволява съдът да установи реално наличие на конкретната хипотеза, дори реално позоваване впрочем. И тук не стои въпросът дали съдът има право да проверява тази ипотеза – това е отделен въпрос. Следва обаче поне хипотезата да бъде посочена, предвид сезирацията ефект на искането и предвид дори

формалните законови изисквания за обоснованост. Очевидно е, че няма как адвоката да бъде едновременно роднина или близък или сдружението, да е лице с право на издръжка или материално затруднено лице.

От друга страна - никъде по делото не са налице данни да е осъществявано процесуално представителство в хипотезата на чл.38 от ЗАдв. В т.ч. и самите пълномощни не съдържат подобна уговорка. Декларацията от представляващият сдружението също не позволява подобно предположение.

В този смисъл претенцията е се явява голословна, недоказана и се основава на формално и неясно законово позоваване, поради което и следва да бъде оставена без уважение. Посоченото обстоятелство не рефлектира във вътрешните отношения между доверител и довереник с оглед багоприятния изход от спора.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл. второ и чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд С.-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1 от 05.09.2025г. на Комисията по чл.401 от ЗСВ за съдебен район на Окръжен съд – Сливен и Административен съд – Сливен.

ИЗПРАЩА на Комисията по чл.401 за съдебен район на Окръжен съд – Сливен и Административен съд – Сливен преписката по сигнал вх. № 2501 от 07.03.2025г. по деловодния опис на Апелативен съд Б. за ново разглеждане и произнасяне при спазване указанията, дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: